

ஸ்ரீ ஹரி :

பூஜ்யரீ முரளீதாஸ் வாமிகளின்

மதுரமுரளி

தெய்வீக மாதப் பத்திரிகை

மதுரமுரளி

Registered as Newspaper in India

Registrar of Newspapers for India Regd. No. TN/CPMG/156/2001
R. No. 62828/95 Licensed to Post without prepayment WPP No. 52

வேணு : 7

செப்டம்பர் 2001

காணம் : 2

நிகுஞ்ஜோத்ஸவ தினத்தன்று
காணாம்ருதவாணி பூர்மதி நித்யபூர்ம மஹாதேவன்
அவர்களின் கர்நாடக இசை கச்சேரி

Published by V. Sankaran on behalf of Guruji Sri Muralidhara Swamigal Mission, 24, Netaji Nagar, Jafferkhanpet, Chennai 600 083. ☎ : 4895875 and Printed by Mrs. Sri Kalaivani of Sri Maruthy Laser Printers, 200 (173), Peters Road, Chennai - 600 014. ☎ : 8522656 / 8524256 Editor : S. Sridhar

மேலே : மாஹாண்ய கிராமத்தில் குழந்தைகள்
“ஹரே ராம....” நாமஸங்கீர்த்தனம் செய்யும் காட்சி.

கீழே : ஜானவாஸ தினத்தன்று ஸ்ரீ ப்ரேமிகவரதனும், மாதுரிலகியும்
ஊஞ்சலில் ஏழப்பண்ணப்பட்டிருக்கும் காட்சி

ஸ்ரீ ஹரி:

பூஜ்யபூந் முரளீதர ஸ்வாமிகளின்
மதுரமுரளி
(தெய்வீக மாதப் பத்திரிகை)

வேணு : 7

செப்டம்பர் 2001

கானம் : 2

விஷய ஸ்தங்கை

பக்கம்

1.	ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் கீர்த்தனம்	2
2.	மதுரமான மஹனீயர் - 70	3
3.	பக்தர்களின் கேள்விகளுக்கு ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் பதில்கள்	7
4.	வேத கதைகள் - 51	11
5.	எந்தரோ மஹானுபாவலு - 41	14
6.	ஸனாதன புதிர் - பகுதி - 5	18
7.	பாலகர்களுக்கு ஒரு கதை - 45	19
8.	ப்ருந்தாவனமும், நந்தகுமாரனும் - 4	22
9.	துறவு - (சென்ற இதழ் தொடர்ச்சி)	26
10.	ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் ஸம்பாஷணைகளிலிருந்து - 72	28
11.	மஹாபாரத கதைகள் - நோபாக்யானம் - தொடர்ச்சி	30
12.	செய்திகள்	32

ஸ்ரீ ஹரி:

ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் கீர்த்தனைம்

ராகம் : மாண்டு

தாளம் : ஆதி

பல்லவி

வந்தனமஸ்துதே	வம்பீதர
நந்தநந்தன	வம்பீதர (வந்தனமஸ்துதே)

சரணங்கள்

வல்லவீஜார	வம்பீதர
வனிதாவிலோல	வம்பீதர
வனமாலாதர	வம்பீதர
வனவாஸப்ரிய	வம்பீதர (வந்தனமஸ்துதே)

மன்மதமன்மத	வம்பீதர
மதுரமதுர	வம்பீதர
மங்களலோசன	வம்பீதர
மஞ்ஜூளபாஷண	வம்பீதர (வந்தனமஸ்துதே)

ஸாந்தராகார	வம்பீதர
ஸத்குணபூர்ண	வம்பீதர
சம்பகநாளிக	வம்பீதர
ஸரலிஜசரண	வம்பீதர (வந்தனமஸ்துதே)

கோபகுமார	வம்பீதர
கோகுலவாஸ	வம்பீதர
கோவர்த்தனதர	வம்பீதர
கோமளமுரளீதாரித	வம்பீதர (வந்தனமஸ்துதே)

“ஸ்ரீ க்ருஷ்ண ஜன்மாஷ்டமி” என்பது ஜனன மரணமில்லாத பகவான் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனின் ஜனத்தை குறிப்பதன்று. ஜன்மாஷ்டமி என்பது ஸ்ரீ க்ருஷ்ண சரித்ரமான ஸ்ரீமத் பாகவதத்தின் ஜனனமே ஆகும்.

- ஸ்ரீமத் பாகவத உபந்யாஸத்தில் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள்

மாதுரிஸல்கீ ஸமேத ஸ்ரீ ப்ரேமிகவரதனின் எட்டாவது வருட ப்ரஹ்மோத்ஸவம், மதுரபுரி ஆர்மத்தில், 11-08-01 கோகுலாஷ்டமி அன்று நந்தோத்ஸவத்தில் தொடங்கி, 20-8-01 அன்று விடையாற்றி வரை மிகவும் சிறப்பாக நடந்தேறியது.

ஸ்ரீ க்ருஷ்ண ஜன்மாஷ்டமி அன்றிரவு ஸ்ரீமத் பாகவதத்திலிருந்து “க்ருஷ்ண ஜனன” கட்டம் பாராயணம் செய்யப்பட்டது. பின்னர் மாதுரிஸல்கியுடன் ஸ்ரீ ப்ரேமிகவரதன் ஹம்ஸ வாஹனத்தில் எழுந்தருள, ஸ்ரீமத் பாகவதத்தில் குறிப்பிட்டிருப்பது போலவே பக்தர்கள் ஒருவர் மேல் ஒருவர் வெண்ணென்று, பால், தயிர் தெளித்து, ‘நந்தோத்ஸவம்’ கொண்டாடி மகிழ்ந்தனர்.

ப்ரஹ்மோத்ஸவத்தில் தினமும் காலையில் ப்ரபோதனத்தைத் தொடர்ந்து ஸ்ரீமத் பாகவத பாராயணமும், உஞ்சவ்ருத்தியும் நடைபெற்றன. அதைத் தொடர்ந்து பாகவதர்களும், பக்தர்களும் நாமகீர்த்தனம் செய்ய ஸ்வாமி புறப்பாடு நடைபெற்றது. ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் மாதுரிஸல்கீ ஸமேத ஸ்ரீ ப்ரேமிகவரதனுக்கு திருமஞ்சனம் செய்து அனைவருக்கும் தீர்த்தம் வழங்கி அனுக்ரஹம் செய்தார்கள். ஒவ்வொரு நாளும் பிற்பகலில் ஸம்ப்ரதாய பஜனை நடைபெற்றது. ஒசூர் ஸ்ரீ ராதாக்ருஷ்ண பஜனை மண்டலி, ஸ்ரீ N.S. வெங்கட்ராம பாகவதர், ஸ்ரீமதி கல்யாணி அம்மையார், ஈரோடு ஸ்ரீ ராஜாமணி பாகவதர், ஸ்ரீவாஞ்சியம் ஸ்ரீ முரளீதர் பாகவதர், கோவை ஸ்ரீ ஜெயராம பாகவதர், ஸ்ரீ மல்லிகார்ஜூன பாகவதர், ஸ்ரீ O.S. சுந்தர்

பாகவதர், ஸ்ரீ விஜிபாலாஜி பாகவதர்கள் மற்றும் பல பாகவத கோஷ்டியினர் ஸம்ப்ரதாய பஜனை செய்தனர். மாலையில் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள், ஸ்ரீமத் பாகவத உபந்யாஸம் செய்தார்கள். மாலை 6 மணிக்கு விஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாராயணத்தைத் தொடர்ந்து ஓவ்வொரு நாளும் வெவ்வேறு வாஹனத்தில் ஸ்வாமி எழுந்தருளினார். இரவு திவ்யநாம ஸங்கீர்த்தனத்தைத் தொடர்ந்து டோலோத்ஸவத்துடன் ஓவ்வொரு நாளும் நிகழ்ச்சிகள் நிறைவேறின.

12-8-01 அன்று ஸ்வாமி சேஷ வாஹனத்தில் மலைப்பட்டு கிராமத்திற்கு புறப்பாடு கண்டருளினார். ஸ்வாமி புறப்பாட்டை ஒட்டி கிராமத்தில் வழக்கம் போல் உறியடி நடைபெற்றது. மலைப்பட்டு கிராமத்தினர் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளை சிறப்பாக வரவேற்றனர். ஆஸ்ரமத்தில் திரும்பி வந்தவுடன் ஸர்ப்பகதி நடைபெற்றது. 13-8-01 அன்று மதியம் குருஜி ஸ்ரீ முரளீநா ஸ்வாமிகள் மெட்ரிகுலேஷன் பள்ளி மாணவ மாணவியர் 100 பேர் மதுரபுரி ஆஸ்ரமத்திற்கு வந்து உத்ஸவத்தில் பங்குகொண்டு “ஹரே ராம” நாமகீர்த்தனம் செய்தனர். அவர்களுக்கு துளவிமாலை ப்ரஸாதம் கொடுக்கப்பட்டது.

13-8-01 அன்று இரவு 7 மணியளவில், ஸிம்ஹ வாஹனத்தில் மாதுரிஸ்கியுடன் ஸ்ரீ ப்ரேமிகவரதன் மாஹாண்ய கிராமத்திற்கு விஜயம் செய்தார்கள். அந்த இரவு வேளையில், தீப்பந்தங்களின் ஒளியில் பக்தர்களும், பாகவதோத்தமர்களும் புடைகுழி, ஸ்ரீ ப்ரேமிகவரதனுடன் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் நடந்து வந்தது மிகவும் ரம்யமான காட்சியாக இருந்தது. கிராமத்து மக்கள், மிகவும் பக்தியுடனும், சிரத்தையுடனும் தங்கள் இல்லங்களின் முன் கோலமிட்டு, குத்துவிளக்கேற்றி குடும்பத்தினரோடு ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளுக்காக காத்திருந்தனர். ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் ஓவ்வொரு க்ருஹத்தின் வாயிலிலும் நின்று கிராம மக்களின் பாத பூஜையையும், நமஸ்காரங்களையும் ஏற்றுக்கொண்டார்கள். கிராமத்து ஜனங்கள் மாதுரிஸ்கீ ஸமேத ஸ்ரீ ப்ரேமிகவரதனுக்கு பஷ்பம், பழங்கள் ஸமர்ப்பித்து வணங்கினர்.

ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள், மாஹாண்யம் காலனிக்கு விஜயம் செய்தபொழுது அங்கிருந்த சின்னஞ்சிறு குழந்தைகள் தங்கள் பிஞ்சு குரலில், “ஹரே ராம ஹரே ராம.....” நாமகீர்த்தனம் செய்து ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளை எதிர்கொண்டு வரவேற்றனர். பக்க வாத்தியங்கள்

முழங்க, பக்தர்களும், கிராமத்து குழந்தைகளும், இளைஞர்களும், “ஹரே ராம....” என்று கரதாளமிட்டு நாமகீர்த்தனம் செய்ய, ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் பாவத்தில் ஆழந்து நர்த்தனம் செய்தார்கள். ஒரு மாபெரும் நாம வைபவமே நடைபெற்றது. எங்கும் “ஹரே ராம....” சப்தமே எதிரொலித்தது. புறப்பாடு முடிந்து மதுரபுரி ஆஸ்ரமம் திரும்பும்பொழுது அதிகாலை 2 மணி ஆகிவிட்டது.

15-8-01 ஏகாதஸீ அன்று ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் விஶேஷங் ஸ்வாமி புறப்பாடு திருமஞ்சனம் செய்து தீர்த்தம் வழங்கினார்கள். மாலையில் மாதுரிஸ்கியுடன் ஸ்ரீ ப்ரேமிகவரதன் கருட வாஹனத்தில் எழுந்தருளினார்.

16-8-01 த்வாதஸீ அன்று, ஸ்ரீமத் பாகவதத்தில் கூறப்பட்டு இருப்பது போல், “கோவிந்த பட்டாபிஷேகம்” கொண்டாடப்பட்டது. காலை 5.30 மணிக்கெல்லாம் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளும், பக்தர்களும், மாதுரிஸ்கி, ஸ்ரீ ப்ரேமிகவரதனுடன் நமது ஆஸ்ரமத்தின் எதிரேயுள்ள “கோவர்த்தன கிரி”யின் உச்சியை அடைந்தனர். அங்கு ஸ்ரீ ப்ரேமிக வரதனுக்கு ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் திருமஞ்ஜனம் செய்தார்கள். ஸ்ரீமத் பாகவதத்திலிருந்து “கோவிந்த பட்டாபிஷேக” கட்டம் பாராயணம் செய்யப்பட்டது. பின்னர், ஸ்ரீ ஸ்ரீகாந்த ஸர்மா அவர்கள் பக்தியின் பராகாஷ்டம், ஞானிகளும் கூட பக்திக்கு ஆசைப்படுவது, ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனின் கோவர்த்தன வீலை ஆகியன பற்றி உபந்யாஸம் செய்தார். பிறகு, அன்னகூடோத்ஸவம் நடைபெற்றது.

ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் மாதுரிஸ்கி ஸமேத ப்ரேமிகவரதன் மீது புஷ்பங்களை வர்விக்க, “கோவிந்தா! கோவிந்தா!” என்று பக்தர்கள் நாமம் சொல்ல, ஸ்ரீ ப்ரேமிகவரதனுக்கு கோவிந்த பட்டாபிஷேகம் நடைபெற்றது. மலைப்பட்டு கிராமத்து குழந்தைகள் அரை மணிநேரம் மிகவும் அழகாக “ஹரே ராம....” நாமகீர்த்தனம் செய்ததை ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் ரலித்தார்கள். கோவிந்த பட்டாபிஷேகத்தின் போது ஒரு கருடபக்ஷி வட்டமிட்டுக் கொண்டிருந்தது குறிப்பிடத்தக்கது. அன்று மாலை மாதுரிஸ்கியுடன் ஸ்ரீ ப்ரேமிகவரதன் யானை வாஹனத்தில் மணிமங்கலம் கிராமத்திற்கு விழயம் செய்தார்கள். மணிமங்கல மாடவீதிகளில் நாமகீர்த்தனத்துடன் ஸ்வாமி புறப்பாடு நடைபெற்றது. பிறகு மணிமங்கலம் ராஜகோபால ஸ்வாமி திருக்கோயிலுக்கு ஸ்வாமி புறப்பாடு எழுந்தருளி பிறகு மதுரபுரி ஆஸ்ரமத்திற்கு திரும்பி வந்தடைந்தது.

17-8-01 அன்று மாலை நிகுஞ்ஜோத்ஸவம் கொண்டாடப்பட்டது. வார்த்தைகளால் வர்ணிக்க இயலாத அளவிற்கு புஷ்பங்களால் அழகுற அலங்கரிக்கப்பட்டு, தீபங்கள் ஏற்றப்பட்ட நிகுஞ்ஜத்தில் மாதுரிலகியும் ஸ்ரீ ப்ரேமிகவரதனும் எழுந்தருளினார்கள். கானாம்ருதவாணி ஸ்ரீமதி நித்யஸ்ரீ மஹாதேவன் அவர்களின் கர்நாடக இசை கச்சேரி இரவு 7 மணிக்குத் தொடங்கி இரவு 10 மணிக்கு இனிதே நடந்தேறியது.

18-8-01 காலை பாகவதபவனத்தில் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் தோடயமங்களத்தில் தொடங்கி அஷ்டபதி பஜனை செய்தார்கள். அன்று மாலை 6 மணிக்கு கடலூர் ஸ்ரீ பாலசந்தர் - ஸ்ரீ பாலமுருகன் நாதஸ்வரம் குழுவினர் நாதஸ்வர கச்சேரி செய்தனர். அதைத் தொடர்ந்து மிகவும் அழகாக அலங்கரிக்கப்பட்டு மாதுரிலகியும் ஸ்ரீ ப்ரேமிகவரதனும் மாலை மாற்றிக்கொண்டு புஷ்பங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட ஊஞ்சலில் எழுந்தருளினர்.

19-08-01 அன்று காலை மூல்லைவாசல் டாக்டர் ஸ்ரீ கிருஷ்ணமூர்த்தி ஸாஸ்தரிகள் உபந்யாஸம் செய்தார். அதைத் தொடர்ந்து அத்வைத பண்டிதரான ஸ்ரீ மணித்ராவிட் ஸாஸ்தரிகள் ஸ்ரீ மதுஸுதனஸரஸ்வதியின் ‘பகவத் பக்தி ரஸாயனம்’ என்ற கரந்தத்திலிருந்து உபந்யாஸம் செய்தார். பக்திக்கும், ஞானத்திற்கும் உள்ள ஸாம்யத்தைப் பற்றி விளக்கினார். கத்கதமான நிலையில் க்ரஹிக்கப்படும் எந்த ஒரு விஷயமும் ஸ்திரமாக இருக்கும் என்று கூறினார். பக்தி உணர்வு மேலிடும்பொழுது மனமானது உருகிய நிலையில் இருக்கிறது என்றார். பகல் 11 மணியளவில் வக்னாஷ்டகம் சொல்லப்பட்டு, “ராதா! கருஷ்ணா!” என்ற நாம கோஷத்தோடு ராதா மாதவ விவாஹம் நடந்தேறியது. ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள், அனைவருக்கும் மஞ்சள் அக்ஷதை (மந்த்ராக்ஷதை) வழங்கி அனுக்ரஹித்தார்கள். அன்று மாலை, மாதுரி ஸகியும் ஸ்ரீ ப்ரேமிகவரதனும் ஊஞ்சலில் எழுந்தருள, நலங்கு உத்ஸவம் நடைபெற்றது.

20-8-01 அன்று காலை அவ ப்ருத ஸ்நானம் முடிந்து விடையாற்றியுடன் ப்ரஹ்மோத்ஸவம் இனிதே நிறைவெற்றது.

(தொடரும்)
- ஜயந்தி ஜானகிராமன்

பக்தர்களின் கேள்விகளுக்கு ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் பதில்கள்

கேள்வி : நான் வீடாமல் ஸாதனைகள் பழகி வருகின்றேன். எனது மனம் முன்பு இருந்ததைவிட அடங்கியிருக்கிறதா என்று எனக்கு தெரியவில்லை. ஒருவர் செய்து வரும் ஸாதனைகளால் மனம் மேலும் மேலும் முன்பைவிட அடங்கியுள்ளதா என்பதை எப்படி அறிந்து கொள்வது?

ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் : ஒருவர் செய்துவரும் ஸாதனைகளால் மனம் அடங்க அடங்க அவரது பேச்சானது குறையும். மேலும் தனிமையில் இருக்க வேண்டுமென்ற எண்ணமும் அதிகரிக்கும். இதுவே மனம் அடங்கியதற்கான நல்ல அறிகுறி.

கேள்வி : சில பக்தர்கள் வீஷயத்தில் அவர்கள் பகவத் வீஷயமாக எந்த ப்ரயத்னமும் படாதபொழுதுகூட இறைவன் அவர்கள் முன் தானாகவே தோன்றி உயர்ந்த பக்தியைக் கொடுத்துவிடுகின்றார்கள். பலர் வீஷயத்தில் இறைவன் அவர்கள் ஸாதனைகள் செய்வதை எதிர்பார்த்து, பின்னரே உயர்ந்த பக்தியையோ, தன் தரிசனத்தையோ கொடுக்கின்றார்கள். இது ஏன்?

பதில் : முற்றும் துறந்த ஸந்தியாலிகள் ஒருவர் வீட்டிற்கு பிகைஷக்குச் சென்றால், அவர்களுக்கு ஸமைத்த உணவைத்தான் கொடுக்கின்றோம். ஒரு ப்ரஹ்மசாரி பிகைஷ கேட்டு வந்தால் அவருக்கு ஸமையல் செய்து சாப்பிடுவதற்கு வேண்டிய எல்லா பொருள்களை மட்டுமே கொடுப்பதுண்டு. ஸமைத்த உணவை தருவதில்லை. அதுபோல், இறைவன் சிலருக்கு அவர்களது பக்குவத்தைப் பொறுத்து தனது தரிசனத்தையும், பக்தியையும், ஒருசேர கொடுத்துவிடுகின்றான். சிலரை இறைவனே ஸாதனைகளில் தூண்டி, அவர்களுக்கு உரிய பக்குவத்தைக் கொடுத்து பிறகு தனது தரிசனத்தையும், பக்தியையும் கொடுக்கின்றான்.

கேள்வி : ஜயர்ன் ரங்க் என்ற வெளிநாட்டு எழுத்தாளர் "Selfishness is the virtue" என்ற புத்தகத்தில் உலகிலுள்ள அனைத்து மஹான்களும்கூட selfish ஆனவர்கள்தான் என்று கூறுகிறாரே ! அதைப் பற்றி தங்கள் கருத்து என்ன?

பதில் : இதே கேள்வியை ஸமீபத்தில் திருவண்ணாமலையில் ஸித்தியடைந்த யோகி ராம்சுரத்குமாரிடம் அவரது பக்தர் ஒருவர் கேட்டார். அதற்கு யோகி ராம்சுரத்குமார்- “மஹான்களுக்கு 'self' என்ற ஒன்றே கிடையாது. அப்படியிருக்க 'selfish' எங்கிருந்து வரப்போகிறது” என்று அழகாக கூறினார். நானும் இங்கு அதையே நினைவுபடுத்த விரும்புகிறேன்.

கேள்வி : ஸாந்தரகாண்டம் முழுவதும் பாராயணம் செய்தாலே ராமாயணம் பூர்த்தியாகப் பாராயணம் செய்த பலன் கிடைக்கும் என்கிறார்களே! எப்படி?

பதில் : ஸாந்தர காண்டத்தில் ஸ்ரீ ஹனுமான், ஸீதாபிராட்டியைத் தரிசனம் செய்யும் ஸமயத்தில், ஸீதையோ சோகத்தின் உச்சத்தில் தன்னைத்தானே மாய்த்துக்கொள்ளும் முயற்சியில் ஈடுபட்டு இருக்கின்றாள். அந்திலையில், பிராட்டியின் மனதை மாற்ற ஸ்ரீ ஹனுமான், ஸ்ரீராமர் ஜனனத்தில் தொடங்கி, தான் பிராட்டியைத் தரிசனம் செய்யும் கட்டம் வரை ஸங்கரமாக ராமாயணத்தைச் சொல்கிறார். த்ரிஜிடை, ஸீதாபிராட்டியிடம் தான் கண்ட கனவை வர்ணிக்கும்பொழுது ராமராவண யுத்தம் நடப்பதையும், ராமர் ராவணனை வதம் செய்வதையும், பிராட்டி, ராமருடன் சேர்ந்து, பட்டாபிஷேகம் நடப்பதையும் கண்டதாகக் கூறுகிறாள். எஞ்சியுள்ள ராமாயணம் இங்கு ஸங்கரமாக வந்து விடுகிறது. எனவே ஸாந்தரகாண்டம் பாராயணம் செய்வது ராமாயணம் முழுவதும் பாராயணம் செய்த பலனைக் கொடுக்கும்.

கேள்வி : ராமக்ருஷ்ண பரமஹம்ஸர் சரித்திரத்தில் ஸ்ரீ ராமக்ருஷ்ணர், வீவேகானந்தருக்குத் தன் தபஸை கொடுத்துவிட்டு தான் ஏழையாகி விட்டதாக கூறுகின்றார். யோகி ராம் சுரத்குமார், ரமண மஹரிஷியிடம் தபஸைப் பெற்றதாக கூறுகின்றார். மஹான்கள் என் ஒரு சிலருக்கு மட்டுமே தங்கள் தபஸை கொடுக்கின்றார்கள்?

பதில் : ஒரு தந்தை தன்னுடைய அனைத்து குழந்தைகளிடமும் ஸமமான புத்தியடையவராக இருந்தாலும், ஒவ்வொரு குழந்தையின் ஸ்வபாவத்தையும் நன்கு அறிந்தவராக இருப்பார். ஒரு குழந்தையிடம் பண்தைக்கொடுத்தால் அவன் அதை அதர்மமாக செலவு செய்வானென்றும், ஒரு குழந்தையிடம் கொடுத்தால் அதை அப்படியே பாதுகாப்பானென்றும், ஒரு குழந்தையிடம் கொடுத்தால் ஒன்றை பன்மடங்காக்குவானென்றும், ஒரு குழந்தையிடம் கொடுத்தால் தர்மமாக செலவு செய்வான் என்னும் அனைத்து விவரங்களை அறிவார். ஒரு தந்தை தான் விரும்பும்படி செய்யும் குழந்தையிடமே (தன் எண்ணத்தை பூர்த்தி செய்பவனிடமே) தன் சொத்தைக் கொடுப்பார்.

குரு எப்படி இருப்பார்? உலகில் தர்மம் தழைப்பதையே விரும்புவார். எனவே, எந்த சிஷ்யனிடம் தபஸைக் கொடுத்தால், அதை பன்மடங்காக்கி உலக கோஷமத்திற்காக பயன்படுத்துவானோ அவனிடமே தன் தபஸைக் கொடுப்பார். மற்ற சிஷ்யர்களிடம் கொடுத்தால் அவர்கள் அதை ஸ்வார்த்தத்திற்காகவோ, தவறான கார்யங்களுக்கோ உபயோகிக்கக்கூடும். எனவே, தகுந்த பாத்திரத்தை அறிந்த பின்னரே, குரு தன் தபஸைக் கொடுக்கிறார். விவேகானந்தரும் ராமக்ருஷ்ண பரமஹம்ஸரிடம் பெற்ற தபஸைக் கொண்டு மிகவும் ப்ரமிக்க தக்க வகையில் உலகம் முழுவதும் வேதாந்த மதத்தைப் பரவச் செய்துள்ளது இதை நிருபிப்பது போல் உள்ளது!

கேள்வி : பக்தர்கள் பகவானைப் பார்த்த பிறகும் நாமஸங்கீர்த்தனம் செய்து கொண்டிருக்கிறார்களே! அது எப்படி?

பதில் : ஒரு ஸமயம், பப்பா ராமதாஸிடம் இதே கேள்வியை ஒருவர் கேட்டார். அந்த ஸமயத்தில் பப்பா ராமதாஸர், ஒரு நதியானது கடலில் சேரும் ஸங்கமத்தில் அமர்ந்திருந்தார். அப்பொழுது ராமதாஸர் தன்னிடம் கேள்வி கேட்டவரிடம், “இந்த நதி கடலில் சேர்ந்து விட்டதா?” என்று கேட்க, அவர், “இதோ சேர்ந்துவிட்டதே”, என்றார். ராமதாஸர், சற்று நேரத்தில் “நதி ஓடிக் கொண்டிருக்கிறதா?” என்று கேட்க, “ஆம், ஓடிக் கொண்டு இருக்கிறதே!” என்றார் அந்த பக்தர். “அதுபோல் பக்தர்களும் பகவானைப் பார்த்த பிறகும் நாம ஸங்கீர்த்தனம் செய்துகொண்டிருக்கின்றனர்” என்றார்.

கேள்வி : இப்பொழுது ஸந்யாஸ தர்மத்திலுள்ள பலர் அந்த தர்மத்திற்கு உண்டானவற்றில் மட்டும் ஈடுபடங்கள், பல தவறான கார்யங்களிலும் ஈடுபடுகிறார்களே! ஏன்?

பதில் : கலியுகத்தில், நான்கு வர்ண தர்மங்களும் சீர்குலைந்துவிட்டன. வர்ணாஸ்ரம தர்மத்தின்படி அவரவருக்கு விதிக்கப்பட்டுள்ள தர்மங்களை கடைபிடிக்காதது ஒருபுறமிருக்க, அவரவருக்கு விதிக்கப்படாத தர்மங்களில் அவர்கள் ஈடுபடுவதையே இன்று காண்கிறோம். ப்ரஹ்மசர்யம், க்ருஹஸ்தாஸ்ரமம், வானப்ரஸ்தம், ஸந்யாஸம் ஆகிய ஆஸ்ரமங்களுக்கு தர்மங்கள் விதிக்கப்பட்டு உள்ளன. இன்று ப்ரஹ்மச்சாரி என்று கூறிகொள்ளும் ஒருவன் பெயராளவில் மட்டுமே ப்ரஹ்மச்சாரியாக இருக்கிறான். அதற்கான தர்மங்களைக் கடைபிடிப்பதில்லை. அதேபோல், க்ருஹஸ்தாஸ்ரமம் பெயராளவிலேயே உள்ளது. வானப்ரஸ்த ஆஸ்ரமம் கலியில் காணப்படுவதில்லை. இப்படியெல்லாம் இருக்கும்பொழுது, ஸந்யாஸ தர்மமும் இதற்கு விதிவிலக்கு அல்லவே!

ஒரு ஸமயம், நாய், கழுதை, குரங்கு, மனிதன் என்று நான்கு இனத்தினரும் ஒன்றாக கடவுனை தரிசனம் செய்தார்கள். கடவுள் ஒவ்வொரு இனத்திற்கும் சராசரியாக முப்பது வருடங்கள் ஆயுதை வழங்கினார். மனிதனைத் தவிர மற்ற மூன்று இனங்களும் தங்கள் ஆயுளில் பத்து வருடங்களைக் குறைத்துக்கொள்ளும்படி இறைவனிடம் கேட்டுக்கொண்டன. உடனே மனிதன், அந்த ஆயுதை எல்லாம் தனக்கு சேர்த்துக்கொடுக்கும்படி கேட்டுக் கொண்டான்.

அதனால் தானேர எண்ணவோ, மனிதன் நாற்பது வயதில் நாய் குணம் உடையவனாகவும், ஜம்பது வயதில், கழுதைபோல் கவலை என்றும் பொது சுமைகளை சுமப்பவனாகவும், அறுபது வயதில் குரங்கைப் போல் சஞ்சல புத்தியை உடையவனாகவும் உள்ளான் போலும்!!

- ஸ்ரீமதி ஸரஸ்வதி ராமநாதன்
நம் ஸத்ஸங்கத்தில் செய்த சொற்பொழிவிலிருந்து.

வேத கதைகள் - 51

- தர்மஜ்ஞர், வாங்முக ஸார்வபெளம், மேலக்காவேரி
ப்ரஹ்மஸீ பஞ்சாபகேஸ ஶாஸ்திரிகள்

பூமி லாபம்

தேவர்களும் அசுரர்களும் ப்ரஜாபதியின் பிள்ளைகள். இந்த இருவரும் ஒருவருக்கொருவர் பகைவர்கள். இருவர்களுக்கும் அடிக்கடி போர் ஏற்படும். அந்த சண்டைகளில் தேவர்கள் வெற்றி பெறுவார்கள். அசுரர்கள் தோல்வியை தழுவுவார்கள். ஆனாலும், சண்டையில் இறந்த அசுரர்களை உயிருடன் வாழும் அசுரர்கள் உயிருட்டி எழுச் செய்வார்கள். இதனால் தேவர்களுக்கு வெற்றி கிடைத்தும் பயன் கிட்டவில்லை. அப்பொழுது தேவர்கள் ஒன்று கூடி ஆலோசனை செய்தனர். சண்டையில் நாம் வெற்றி பெறுகிறோம். ஆனால், அசுரர்கள் மாண்டும் மீண்டுவிடுகின்றனர். அவ்வாறு மீளாமல் செய்ய என்ன செய்யலாம் என்று ஆலோசித்தனர்.

அப்பொழுது அக்னி கூறினார், “வடக்கு நோக்கி ஓடினால் மீளாலாம் என்று எண்ணி அசுரர்கள் வடக்கு நோக்கி ஓடி விடுதலை பெறுகின்றனர். ஆதலால், நான் வடக்கில் செல்கிறேன். நீங்கள் அசுரர்களை முற்றுகையிடுங்கள். அசுரர்களை வடக்கில் செல்லாமல் தடுப்போம்” என்று கூறினார். அக்னியும், தேவர்கள் உதவியுடன் வடக்கில் சென்று அசுரர்களை கற்றி வளைத்தான். இதனால் ஒடு முடியாமல் அரக்கர்கள் தோல்வியை தழுவினர். இவ்விதம் அவர்கள் ஓடும்பொழுது, அராநு என்ற ஒரு அசுரன், பூமியில் ஒளிந்துகொண்டான். அந்த அசுரனை சில மந்திரங்களைக் கூறி பூமியிலிருந்து வெளிவரச் செய்தனர். இவ்விதம் தோல்வியை தழுவியும் விரோதத்தால் அசுரர்கள் பலமுறை போர் செய்தனர். இந்த பரந்த பூமியானது அசுரர்களைத்தான் சார்ந்தது. தேவர்களான உங்களுக்கு இந்த பூமியில் பங்கு கிடையாது என்று கூறி போர் செய்தனர்.

அப்பொழுது தேவர்கள் அசுரர்களைப் பார்த்து பின்வருமாறு கூறினர். நாம் இருவரும் ஒரே தந்தைக்கு பிறந்தவர்கள். இந்த பரந்த

பூமியானது தந்தையை சார்ந்தது. ஆதலால் எங்களுக்கும் பங்கு உண்டு. ஆதலால், இதை பங்கு போட்டு பாதியை எடுத்துக் கொள்வோம் என்று கூறி அந்த பூமியை ஒட்டகத்தின் தோல்களால் மேற்கிலிருந்து கிழக்காக அளந்தனர். அப்பொழுது விஷ்ணுவின் உதவியைக்கொண்டு நாம் செயல் புரிந்த முழுமையான பூமியையும் நாமே அடையலாம் என்று அக்னி சொல்வதை தேவர்கள் கேட்டனர். உடன் விஷ்ணுவை பராணம் அடைந்தனர். இவர்கள் எண்ணத்தை அறிந்து அசரர்கள், தேவர்களுக்கு பூமியில் கொஞ்சம்கூட பாகம் கிடைக்கூடாது. நாமே எல்லாவற்றையும் அடையவேண்டும் என்று கெட்ட எண்ணம் கொண்டனர். இந்த ஸமயத்தில் விஷ்ணுவானவர் வாமன உருவம் எடுத்து அங்கு தோன்றினார். உடன் தேவர்கள், இந்த விஷ்ணுவானவர் பருத்தால் எவ்வளவு இடம் கிடைக்குமோ அதையாவது எங்களுக்கு கொடுங்கள் என்று வேண்டினர். அசரர்கள் இதை ஒப்புக்கொண்டு பங்கு தருவதாக வாக்களித்தனர்.

தேவர்கள் விஷ்ணுவை கிழக்கில் பருக்க வைத்து மந்திரங்களால் அளந்தனர். உடன் விஷ்ணு பரந்த உருவம் எடுத்து கிழக்கு திக்கில் உள்ள முழுமையான பூமியை தேவர்களுக்கு அளித்தார். இவ்விதம் தெற்கு, மேற்கு, வடக்கு என்ற மற்ற திக்குகளிலும் விஷ்ணுவை பருக்க வைத்து அளந்தனர். விஷ்ணுவும் பரந்த உருவம் எடுத்து எல்லா திக்குகளையும் தன்னுடையதாக்கி, முழுமையான பூமியை அசரர்களிடமிருந்து மீட்டு தேவர்களுக்கு அளித்தார். அசரர்களுக்கு கொஞ்சம் கூட பூமி கிடைக்கவில்லை. இவ்விதம் தேவர்கள் அக்னியை முன்னிட்டு விஷ்ணுவின் உதவியால் சிரமப்பட்டு பூமியை அடைந்தனர்.

இந்த வரலாற்றை பின்பற்றி, யாகம் செய்யும்பொழுது, எந்த மந்திரங்களைச் சொல்லி தேவர்கள் பூமியைப் பெற்றார்களோ அதே மந்திரங்களைச் சொல்லி வேதியை அளக்கிறார்கள். இதனால் வேதிக்குள்ளே எல்லா உலகமும் அடங்கி உள்ளது என்று வேதம் கூறுகிறது. “வேதிம் ஆஹா: பரமந்தம் ப்ருத்வ்யா:” என்றும் யஜுர் வேதத்தில் உள்ளது. இத என்ற தாதுவிற்கு அடைதல் என்று பொருள். எதனால் தேவர்கள் இந்த பூமியை அடைந்தனரோ அந்த காரணத்தால் வேதி என்ற பெயர் ஏற்பட்டது. இவ்விதம் நான்கு

திக்குகளிலும் ஓடியாடியதால் விஷ்ணு களைப்பு அடைந்தார். மந்திரங்களால் சுற்றிலும் கவரப்பட்ட அக்னியும் எங்கும் செல்ல முடியாமல் துன்பம் அடைந்தார். அப்பொழுது விஷ்ணுவும், அக்னியும் ஓஷ்டிகளின் வேரில் ஓளிந்து கொண்டனர். அப்பொழுது விஷ்ணு எங்கே? அக்னி எங்கே? என்று தேவர்கள் தேடினர். “யஜ்ஞோவை விஷ்ணு:” என்று வேதத்தில் கூறி உள்ளதால் விஷ்ணு இல்லாமல் யாகம் செய்யமுடியாது என்று தீர்மானித்து பூமிக்கடியில் வேர்களில் ஓளிந்து கொண்ட அக்னியையும், விஷ்ணுவையும் கண்டுபிடித்தனர். இந்த கதையானது பாதபத ப்ராஹ்மணத்தில் 2, 3 ப்ராஹ்மணங்களில் கூறப்பட்டு உள்ளது.

பகவானுடைய வாமன அவதாரத்திற்கும், வேதத்தில் உள்ள இந்த வரலாறே மூலமாக இருக்கலாம் என்று தோன்றுகிறது. அங்கு தேவர்களிடமிருந்து பூமியை பறித்து, பலி என்ற அசுரன் தேவர்களுக்கு பங்கு இல்லாமல் செய்தான். பகவான் வாமனராக தோன்றி தரிவிக்ரம அவதாரம் எடுத்து பூமியை அளந்து தேவர்களுக்கு பூமியை அளித்தார். பஞ்சபாண்டவர்களுக்காக க்ருஷ்ணன் தூது சென்றபோது ஜந்து கிராமத்தையாவது கொடு என்று மஹாபாரத துரியோதனை வேண்டினார். அங்கும் போர் செய்து பாண்டவர்களுக்கு பூமியை அளித்தார். மஹாபாரத வரலாற்றிற்கும் இந்த கதை மூலமாக இருக்கலாம். வேதத்திலுள்ள இந்த வரலாற்றினை அறிபவர்களுக்கு பூமிதானம் கிடைக்கும் என்று பலன் கூறப்பட்டு உள்ளது.

உணவு உட்கொள்ளும்பொழுதே ஒருவனுக்கு அதன் ரூசி தெரிகிறது. அந்த உணவு சக்தியைக் கொடுக்கிறது. அவனது பசியும் அடங்குகிறது.

அதுபோல், பகவந்நாமாவைச் சொல்லும்பொழுதே ஒருவனுக்கு ஞானபக்தி, வைராக்யங்கள் முன்றும் ஸமகாலத்தில் ஸித்திக்கின்றன.

-நாரத பக்தி ஸ-உத்ரம்

எந்தரோ மஹானுபாவு - 41

மஹாபாகவதரும், வைஷ்ணவ பரிரோமணியுமான ஹரிதாஸ், நாமஜபத்திற்கு அளித்த முக்கியத்துவம்போல் வேறொருவர் அளித்திருக்க முடியாது. அவரை பகவந்நாம மாஹாத்மயத்தின் அவதாரம் என்றே சொல்லலாம். யாக, யஜ்ஞம், ஜபம், தபம், த்யானம், பூஜை, யோகம், ஸமாதி ஆகிய அனைத்தின் பலனும் நாமநிஷ்டை ஏற்படுவதுதான். இத்தனை செய்தும் பகவன் நாம உச்சரணத்தில் ப்ரீதி வரவில்லை என்றால் அனைத்தும் வ்யர்த்தம்தான். ஸாத்யம் பகவன் நாமம்தான். மற்ற க்ரியைகள் எல்லாம் அதை அடைவதற்கான ஸாதனைதான்.

மஹாத்மா ஹரிதாஸ், யவனகுலத்தில் பிறந்தும் பகவன் நாமத்தில் விசேஷ ப்ரீதியும் நிஷ்டையும் உடையவராக திகழ்ந்தார். இளவயதிலேயே பெற்றோரை இழந்த ஹரிதாஸ், பூர்வஜன்ம சுப ஸம்ஸ்காரத்தால் முஸ்லீம் குலத்தில் பிறந்தாலும் ஹரிநாமத்தில் விசேஷமான ப்ரீதியை அடைந்தார். தனது என்று சொல்லிக்கொள்ள இவருக்கு ஏதும் இல்லாததால் பிகை வாங்கி பசியைத் தீர்த்துக் கொள்வார். மிகுந்த நேரமெல்லாம் ஹரிநாம ஜபம் செய்துகொண்டு இருப்பார். வீட்டில் வசிக்காமல் ஊருக்கு வெளியே இருந்த அடர்ந்த காட்டில் ஒரு சிறிய குடிலை அமைத்துக்கொண்டு அதில் தனியாக வசித்துக்கொண்டு ஜபம் செய்வார். இவரது தேஜஸாலும் தபோ பலத்தாலும் அவரைச் சுற்றியே ஒரு அசாதாரண அமைதியும் இன்பமும் தவழும். காட்டு விலங்குகள்கூட இந்த அனுபவத்தை அவரிடம் பெற்றன.

ஒரு நாளைக்கு, இரவு பகலாக மூன்று லக்ஷநாமாக்களை உச்ச ஸ்வரத்தில் சொல்லிக்கொண்டு இருப்பார். பகவன் நாமத்தை உச்ச ஸ்வரத்தில் ஏன் சொல்லுவார் தெரியுமா? பகவன் நாமத்தைக் கேட்டு தாவரங்கள், விலங்குகள் மற்றும் அனைத்து ஜீவன்களும் பாவனமாகட்டுமே என்ற எண்ணத்தினால் தான்! இவ்வாறு அவர் உரக்க நாமஜபம் செய்வார். இவரது புகழ் பரவ ஆரம்பித்ததும் அனைவரும் இவரைத் தேடி தர்சனத்திற்காக வர ஆரம்பித்தனர். இவரது தரிசனத்திலேயே பலர் ஆனந்தத்தைப் பெற்றனர்.

ஹரிதாலின் புகழால் பொறாமை அடைந்த ராமசந்திரகான் என்ற ஜமீந்தாருக்கு, அவரை எப்படியாவது ஆசை வலையில் விழவைத்து சிறுமைப்பட வைக்கவேண்டும் என்ற கெட்ட எண்ணம் இருந்தது. ஹரிநாமம் சொல்பவர்களுக்கு வரும் இடையூறுகள் எல்லாம் அவர்களுக்கு பெருமை சேர்க்கும் விதமாக தானே முடியும்! அதுதானே நாமத்தின் மஹிமை! ராமசந்திரகான் மிகவும் ரூபலாவண்ய சந்தரியான ஒரு பதினாறு வயது யுவதியிடம் ஹரிதாலின் நாமபஜனனையை பங்கம் செய்யுமாறு கேட்டுக் கொண்டார். தனது அழகில் கர்வம் கொண்ட அந்த வேசியும் இதை ஒரு சவாலாக ஏற்றுக்கொண்டாள். ஹரிதாலின் குடிலை அடைந்து அவள் தனது ரூப ஸெளந்தர்யத்தால் ஹரிதாஸை மயக்கி அவரது ஜபயோகத்தை கலைக்க அனைத்து எத்தனங்களையும் செய்தாள்.

ஆனால், ஹரிநாமத்தில் மயங்கிக் கிடக்கும் ஹரிதாஸாக்கு வேறு எதனாலாவது மயக்கம் உண்டாகுமா என்ன? யாருமில்லாத காடு, ஏகாந்தமான ஶராந்தமான குடில், தானாகவே வந்தமர்ந்த பரம ரூபவதியான ஸ்த்ரீ, ஹரிதாலின் யெளவனம், இவை எதுவும் ஹரிதாலின் மனத்தில் எள்ளளவு சலனத்தைக்கூட உண்டாக்க முடியவில்லை. அவர் அசையாத மனத்துடன்,

“ஹரே ராம ஹரே ராம ராம ராம ஹரே ஹரே !
ஹரே க்ருஷ்ண ஹரே க்ருஷ்ண க்ருஷ்ண க்ருஷ்ண ஹரே ஹரே !!”

என்று மஹாமந்த்ரத்தை ஜபித்துக் கொண்டிருந்தார். பகல்பொழுது கழிந்தது. இரவு வந்தது. காலை வந்தது, இப்படி நான்கு நாட்கள் கழிந்தன. அழகிய பெண்மணியோ தினம் தினம் தவறாமல் வந்து போய்க்கொண்டிருந்தாள்.

ஹரிதாலிடம் ஏதாவது பேச்க்கொடுக்க அவள் முயற்சித்தாலே அவர், “நீங்கள் அமர்ந்து கொள்ளுங்கள். எனது ஜபத்தின் எண்ணிக்கை முடியட்டும், நான் உங்கள் பேச்சைக் கேட்கிறேன் என்று சொல்லிவிட்டு தான் பாட்டுக்கு ஜபம் செய்து கொண்டு இருப்பார். ஜபத்தின் எண்ணிக்கை ஆயிரமோ, பத்தாயிரமோ இல்லை. மூன்று லக்ஷம் ஆயிற்றே! அதுவும் உச்ச ஸ்வரத்தில். அந்தப்

பெண்மணி காலையில் வருவாள். ஹரிதாலின் நாமஜீபத்தைக் கேட்டுக்கொண்டு உட்கார்ந்துகொண்டு இருப்பாள். அதற்கு எங்கே முடிவு! நள்ளிரவு வரை அமர்ந்து விட்டு வீட்டுக்குச் செல்வாள் நிராசையுடன்!

நான்கு நாட்கள் விடாமல் நாம ஸங்கீர்த்தனத்தைக் கேட்டதால் அவளது ஸகலபாபங்களும் கரெந்து போயின. பாபத்துடன் புத்தியும் மாறிவிட்டது.

நாமஸங்கீர்த்தனம் யத்ர ஸர்வபாப ப்ரணாஸனம் ।
ப்ரணாமோ துக்கசரமன: தம் நமாமி ஹரிம்பரம் ॥

என்னும் ஸ்ரீமத் பாகவத ஸ்லோகத்தின்படி பாபத்தைப் போக்கி, பாபம் செய்ய வேண்டும் என்ற எண்ணத்தையும் மாற்றக் கூடியதல்லவா பகவந்நாமம்! அந்த பெண் தன்னையே நொந்து கொள்ளலானாள். இப்படிப்பட்ட மஹாபுரஷிருக்கு தவறு இழைக்க நான் நினைத்தேனே என்று தன்னையே வெறுத்துக்கொண்டாள்.

கடைசியில் தீனமான பாவத்துடன் ஹரிதாலின் சரணங்களில் விழுந்து கண்ணீர் பெருக்கிக்கொண்டே, “மஹா புருஷரே! நீங்கள் உண்மையிலேயே பதிதபாவனர்! ஜீவர்களிடம் காரணமின்றி அன்பை செலுத்துகிறீர்கள். என்னைப் போன்ற பதிதையான, லோகத்தால் நிதத்திக்கப்படும் பெண்மணிக்கும் தயை கூர்ந்து க்ருபை செய்திருக்கிறீர்கள். நான் மிகவும் கெட்ட புத்தியுடன் இங்கு வந்தேன். உங்களது ஸத்ஸங்கத்தாலும் ஸ்ரீஹரியின் மதுரமான நாமங்களை பரவனம் செய்ததாலும் என் மனம் மாறிவிட்டது. எனக்கு ஏதாவது ப்ராயச்சித்தம் சொல்லுங்கள்” என்று அழுதுகொண்டே கேட்டாள்.

ஹரிதாஸ் அவளை ஸமாதானப்படுத்தி, “தேவி ! எழுந்திருங்கள், கவலைப்படாதீர்கள்! ஸ்ரீஹரி கருணையே உருவானவர். அவர், நீசன், பாபி, பதிதன் அனைவரிடமும் கருணை புரிவார். அவரது தர்பாரில் பேதபாவம் கிடையாது. பகவான் முன் எப்பேர்ப்பட்ட பாபமும் நிற்காது. நீங்கள் இதுவரை பாப கர்மாவினால் சேர்த்த தனத்தை ஏழை எளியவர்களுக்கு வினியோகம் செய்துவிட்டு எப்போதும் ஹரிகீர்த்தனம் செய்து வாருங்கள்.

'ஹரே ராம ஹரே ராம ராம ராம ஹரே ஹரே!

ஹரே க்ருஷ்ண ஹரே க்ருஷ்ண க்ருஷ்ண ஹரே ஹரே!!

என்ற மஹாமந்த்ரத்தை நிரந்தரம் ஜபம் செய்யுங்கள். இது போதும்! இந்தக் குடிலில் இனி நான் இருக்கப் போவதில்லை. நீங்கள் இதில் தங்கிக்கொள்ளுங்கள்' என்று அந்த வேசிக்கு உபதேசம் செய்துவிட்டு சாந்திபூருக்கு சென்று அத்வைதாச்சார்யரிடம் அத்யயனமும், க்ருஷ்ன ஸங்கீர்த்தனமும் செய்வதில் ஈடுபட்டார்.

ஹரிதாலின் உபதேசப்படி அந்தப் பெண்மனியும் தனது ஸர்வ சொத்துக்களையும் தானம் செய்துவிட்டு தவலிக்கோலம் பூண்டு தனது குருதேவரின் சரண கமலங்களை த்யானித்துக் கொண்டு பிகை உணவு சாப்பிட்டுக்கொண்டு காலத்தை கழிக்கலானாள். சிறிது காலத்திலேயே அவளது புகழ் நெடுதூரம் பரவலாயிற்று. அனைவரும் அவளைப் புகழலாயினர். மஹாத்மாக்களுடன், கெட்ட புத்தியுடன் ஸஹவாஸம் செய்தாலும் அது வீண்போவதில்லை. ஸத்ஸங்கத்தின் மஹிமை அல்லவா அது!

ராமசந்திரகான் தனது கெட்ட செயலுக்கு பலனை ப்ரத்யக்ஷமாக அனுபவிக்கலானான். பாதுஷாவுக்கு சரியான ஸமயத்தில் செலுத்த வேண்டிய பணத்தைக் கட்டாததால் ராஜை தண்டனைக்கு ஆளாகி குடும்பத்துடன் கயிற்றால் கட்டப்பட்டு ராஜதர்பாருக்கு இழுத்துச் செல்லப்பட்டான். ராஜாவினால் பல கடுமையான தண்டனைக்கு உள்ளானான். ஸாதுக்களுக்கு அந்தி இழைத்தால் அதற்கான பலனை அனுபவிக்க நேரிடும் என்பது ஸத்யமன்றோ!

ஹரிதாலின் நாமநிஷ்டையைப் பற்றி மேலும் சில நிகழ்ச்சிகளை இனி பார்ப்போம்.

(தொடரும்)
- ஜயந்தி ஜானகிராமன்

Charity is Self Sacrifice.

- Swami Sivananda

ஸனாதன புதிர் - பகுதி - 5

1. வ்யாஸருடைய பர்ணசாலை எந்த நதிக்கரையில் இருந்தது? அவர் மனோவியாகவுலத்துடன் காணப்பட்டபொழுது யார் அவரை சந்தித்து என்ன சொன்னார்? பிறகு வ்யாஸர் என்ன செய்தார்?
2. மைத்ரேயருடைய ஆஸ்ரமம் எங்கு இருந்தது?
3. மனுவிற்கும், ஸதரூபாவிற்கும் பிறந்த ஆஹுதி யாரை மணந்தாள்?
4. க்ருத யுகத்தில் கர்தமர் எந்த இடத்தில் யாரை எதிர்பார்த்துத் தங்கி இருந்தார்?
5. கர்தமர் யாரை மணந்தார்?
6. ஹிரண்யாகஷனை வதம் செய்ய விஷ்ணு எடுத்த அவதாரம் என்ன? அது பாகவதத்தில் எங்கு விவரிக்கப்பட்டுள்ளது?
7. ஆஹுதிக்கு எத்தனை குழந்தைகள் பிறந்தன?
8. வேத வ்யாஸர் ஸ்ரீமத் பாகவத மஹா புராணத்தை இயற்றியவுடன் யாருக்கு போதித்தார்?
9. நாரதர், குழந்தை துருவனை எந்த இடத்திற்குச் சென்று பகவானை பஜிக்கும்படி சொன்னார்?
10. துருவன் எத்தனை மாதம் தவம் புரிந்தார்?
11. ப்ரஸுதி யாரை மணந்தாள்?
12. ஸதிதேவி யாரை மணந்தாள்? ஸதிதேவியின் தாய் தந்தையின் பெயர் என்ன?
13. கர்த்தமருக்கு எத்தனை குழந்தைகள். அவரது பிள்ளைகளின் பெயர் என்ன?
14. துருவனின் பிள்ளை பெயர் என்ன?

ஸனாதன புதிர் - 5க்கான பதில்களை
செப்பட்டம்பர் 25-ந் தேதிக்குள் அனுப்பவேண்டும்.

பாலகர்களுக்கு ஒரு கதை - 45

பத்மபாதர்

“ஆசார்யாள் (பூர்ச்சங்கர பகவத்பாதாள்) காசியில் வாஸம் செய்தபோது ஒரு நாள் அவர் கங்கைக்கு இக்கரையிலும், ஸநந்தனர் (அவரது ப்ரதான சிஷ்யர்களுள் ஒருவர்) அக்கரையிலுமாக இருந்தார்கள். ஸநந்தனர், ஆசார்யாளின் வஸ்திரங்களைக் காயப்போட்டு வைத்துக் கொண்டிருந்தார். ஆசார்யாள் அப்போது சிஷ்யருடைய குருபக்தியை லோகத்துக்கு வெளிப்படுத்த வேண்டுமென்று நினைத்தார். அதனால், தான் இருந்த கரையில் ஸ்நானம் பண்ணிவிட்டு, ஈரவஸ்திரத்துடன் நின்றுகொண்டு, அக்கரையிலிருந்த சிஷ்யரிடம் ‘காய்ந்த வஸ்திரம் கொண்டு வா’ என்றார்.

ஆசார்யன் ஓன்று சொல்லிவிட்டால் அதை உடனே பண்ணியாக வேண்டும் என்ற பக்தி வேகம் ஸநந்தனருக்கு வந்துவிட்டது. ஆசார்யாள் சொட்டச்சொட்ட ஈரக்காஷாயத்தோடு நிற்கிறாரே என்று அவருக்கு மனது பரந்தது. ஆவேசமாக அன்பு, பக்தி வந்துவிட்டால் அங்கே rational thinking (அறிவுபூர்வமான யோசனை) எல்லாம் நிற்காது. அதனால் படகு பிடித்துக்கொண்டு போக வேண்டும் என்று ஸநந்தனரால் காத்துக்கொண்டிருக்க முடியவில்லை. எதிரே அத்தனை பெரிசாக, ஆழமாக அலைவீசிக் கொண்டு கங்காநதி என்று ஓன்று இருப்பதே அவருக்குத் தெரியவில்லையே! அப்புறம் படகைப் பற்றி எப்படி நினைப்பார்? கொஞ்சம் தூரத்தில் ஆசார்ய மூர்த்தி ஈரத்துணியுடன் நிற்கிறார். காய்ந்த வஸ்திரம் கேட்டு அவர் ஆஜ்ஞா பண்ணிவிட்டார் என்பது மாத்திரந்தான் அவர் புத்தியில் ‘டோட்டலாக’ வியாபித்திருந்தது.

அதனால் எதிரே ஏதோ ஸம்பூழி, கட்டாந்தரை இருக்கிறது போல, அவர் பாட்டுக்கு கங்கைப் ப்ரவாஹத்தில் இறங்கி நடக்க ஆரம்பித்துவிட்டார். கங்கையின் ஆழத்தில் மூழ்கிப் போவோமே, முழுகாமல் நீந்தினால் கூட வஸ்திரம் நனைந்து போய் குருநாதன்

போட்ட ஆஜ்ஞையின் “பர்பஸே” கெட்டுப் போய்விடுமே என்பதெத்துவும் அப்போது அவருக்குத் தெரியவில்லை.

இப்படி ஒரு பக்தி பரவசம் ஏற்பட்டபோது, ஈச்வரன் (அந்த ஈச்வரன்தான் ஆசார்ய ரூபத்தில் வந்து நின்று கொண்டிருப்பதும்) அதற்கான பெருமையைத் தராமல் போவானா? அதனால், அப்போது ஒரு அதிசயம் நடந்தது. ஸந்தனர் பாட்டுக்கு கங்கைப் ப்ரவாஹத்தின் மீது நடக்க நடக்க அவர் அடுத்த அடி வைக்க வேண்டிய இடத்தில் கங்காதேவி நீரோட்டத்துக்கு மேலாக ஓவ்வொரு பெரிய தாமரைப்பூவாகப் புஷ்பித்துக்கொண்டே போனாள். இந்தப் பத்மங்களில் காலை வைத்துக்கொண்டே ஸந்தனரும் கங்கையின் மேலே நடந்து போனார். ஆனால் அவருக்கு இப்படித் தாமரைகள் முளைத்ததும் தம் அடிவைப்பதை தாங்குவதும் தெரியாது. தீ மிதியில் நெருப்பு தெரியாது என்றால் இவருக்கு ஜில்லென்று மெத்தென்று புஷ்பம் இருப்பது தெரியவில்லை. எல்லாரும் பார்த்து அவருடைய குருபக்தி விசேஷத்தை வியந்து கொண்டிருக்கும்போதே அந்தப் பெரிய நதியைத் தாண்டி இக்கரைக்கு வந்து குருமூர்த்திக்கு வஸ்திரத்தை ஸமர்ப்பித்தார்.

“எப்படியப்பா நீ கங்கையைத் தாண்டி வந்தே?” என்று ஆசார்யாள் வேடிக்கையாகக் கேட்டார். அப்போது கூட ஸந்தனர்

ஆற்றைத் திரும்பிப்பார்த்து பத்மங்கள் முளைத்ததை தெரிந்துகொள்ள நினைக்கவில்லை. “ஆஜ்ஞை பண்ணினது ஆசார்யன். அவர் ஆஜ்ஞை பண்ணிவிட்டு அது எப்படி நிறைவேறாமல் போகும்? அவர் அனுக்ரஹமே நம்மை அங்கேயிருந்து இங்கே உருட்டிக் கொண்டு வந்துவிட்டது” என்று அவருக்கு மனதில் நிச்சயம்.

அதனால், “தங்களை ஸ்மரித்தால், கடக்கமுடியாத ஸம்ஸார ஸாகரமே, முழங்கால் மட்டும் ஜலமாகிவிடும்போது, தாங்களே வாயைத் திறந்து ஆஜ்ஞை பண்ணியிருக்கையில் நான் கங்கையைத் தாண்டினது என்ன ப்ரமாதம்?” என்றார். அப்புறம்தான் ஆசார்யாளே, அவருக்குப் புத்மங்கள் புஷ்பித்ததைக் காட்டி, அவை இவருடைய பாதத்தை தரித்தால் “பத்மபாதர்” என்ற பெயரை ஸந்தனருக்கு வைத்தார். ஈச்வரராகவே ஒரு நிலையில் இருந்தாலும், இன்னொரு நிலையில் அவனுடைய பாதபத்மாக நினைக்கப்படும் பகவத்பாதருக்குப் பொருத்தமாக இப்படி சிஞ்சியரும் பத்மபாதராக அமைந்தார்.

- காஞ்சி ஸ்ரீ மஹாஸ்வாமிகள்

Courtesy : தெய்வத்தின் குரல்

விவேகானந்தர் ஒரு மறை அமெரிக்காவில் சொற்பொழிவாற்றிக் கொண்டிருந்தபொழுது, மக்களை மதத்தின் பெயராலும், தெய்வத்தின் பெயராலும் ஏமாற்றுபவர்களையும், சேங்பேறித்தனமாக வாழ்பவர்களையும் கண்டித்தும் பேசினார். அப்பொழுது அந்தக் கூட்டத்தில் இருந்த ஒருவர், விவேகானந்தர் பேச்சினால் பரதிக்கப்பட்டவராகையால், ஒரு தகரத வர்த்ததையை ஒரு துண்டுச் சீட்டில் ஏழுதி விவேகானந்தரைப் புண்படுத்தும் நோக்கத்துடன் சொற்பொழிவாற்றும் அவரிடம் நீட்டினார்.

அதைக் கண்ட விவேகானந்தர், சீரித்துக்கொண்டே, ஸமயோஜிதமாக, “ஏங்கள் நாட்டில் மொட்டைக் கடிதம் என்று ஒன்று ஏழுக்கில் உண்டு. அதில் கடிதம் ஏழுதும் நபர் பெயரைக் குறிப்பிடாமல் விஷயத்தை மட்டும் ஏழுதுவார். ஆனால் இங்கு என்ன விசித்திரம்! யாரோ ஒரு நபர், விஷயத்தை ஏழுதாமல் தன் பெயரை மட்டும் ஏழுதிக் கொடுத்துள்ளார்” என்று கூறினார்.

ப்ருந்தாவனமும் நந்தகுமாரனும் - 4

சிறிது காலம் கழித்து கோவிந்ததாஸ், ப்ருந்தாவனத்திலுள்ள ஸ்யாமஸாந்தரன் கோவிலைச் சேர்ந்த ஸமாஜவாணி என்ற இடத்தில் உள்ள ஸ்ரீஜகதீஸ்தாஸ்பாபாவின் அறிவுரைப்படி அவருடன் பஜனை செய்துகொண்டு வந்தார். மாலையில் அவருக்கு ஸ்ரீமத் பாகவதமும், சைதன்ய சரிதாம்ருதமும் வாசித்துக்கொண்டும், மீதி நேரத்தில் ஹரிநாமம் ஜபம் செய்துகொண்டும் அவருடனேயே வசிக்கலானார். வரஜ வைஷ்ணவர்கள் ஒரு நாளில் உள்ள எட்டு ஜாமங்களிலும் அந்த அந்த நேரத்திற்கேற்ற க்ருஷ்ண லீலைகளை த்யானம் செய்வார்கள். அதுபோல் கெளர்கோவிந்ததாஸம் த்யானம் பழகலானார்.

ஆனால், த்யானம் செய்து வந்தால் அவரது குறிப்பிட்ட அளவு ஜப எண்ணிக்கையை ஒவ்வொரு நாளும் முடிக்க முடியவில்லை. அவர் ஜகதீஸ்தாஸ்பாபாவிடம், த்யானத்தை முதலில் செய்ய வேண்டுமா? அல்லது ஜபத்தை முடிக்க வேண்டுமா? என்று ஸந்தேகம் கேட்டார். பாபா அவருக்கு முதலில் நீ ஸங்கல்பித்துக் கொண்டுள்ள அளவு ஜபத்தை முடித்துவிட்டு மீதி இருக்கும் நேரத்தில் த்யானம் பழகு, அது போதும் என்று அறிவுரை கூறினார். அதற்குப் பிறகு கெளர்கோவிந்ததாஸ், தான் ஜபத்திலேயே நேரத்தைக் கழிக்கலானார். ஏனெனில், அவர் தனக்கென்று பெரிய அளவு ஜப எண்ணிக்கையை அளவாக விதித்துக்கொண்டிருந்தார்.

சில காலம் கழிந்ததும் இவரது புகழ் ப்ருந்தாவனத்தில் பரவி ஜனங்கள் இவரை தரிசனம் செய்ய வந்தனர். இதனால் அவரால் பஜனை செய்ய இயலாமல் போயிற்று. எனவே, கோவர்த்தன மலைக்கு 4 மைல் தொலைவில் உள்ள ‘அரி’ என்ற கிராமத்துக்குச் சென்று வசித்தார். தினமும் கோவர்த்தனத்துக்கு நடந்து சென்று கிரி ப்ரதக்ஷிணம் செய்து மாலையில் அரிக்கு வந்து சேருவார். ஒரு நாளைக்கு 20 மைல் தூரம் இப்படி ஹரிநாமம் ஜபித்துக்கொண்டே நடப்பார்.

அவரது புகழ் அவரைத் தூரத்தியது. அரியிலும் அவரால் நிம்மதியாக வாழ முடியாமல் அவரை அன்பர்கள் தூரத்தினார்கள். அங்கிருந்து அகன்று கில்லோல குண்டம் என்ற இடத்தில் ஒரு பாழடைந்த வீட்டில் வசிக்கலானார். அங்கும் கோவர்த்தன பரிக்ரமாவையும், பஜனையும் தொடர்ந்து செய்து வந்தார். இப்படிப்பட்ட ஸாதனைகளின் விளைவால் அவருக்கு நிறைய ஆன்மீக சக்திகள் ஏற்பட்டன. அவர் முன் யார் வந்தாலும் அவருடைய பூர்வீகம், எதிர்காலம் ஆகியவை எல்லாம் அவருக்குத் தெரிய ஆரம்பித்தது. ஒரு வரஜவாலாவிடம் இரக்கப்பட்டு அவனது பூர்வீகம், எதிர்காலம் எல்லாம் பற்றிக் கூறி அவனைத் தேற்றினார். அன்றிலிருந்து அவரது பஜனை, அடக்கம் எல்லாம் சரிய ஆரம்பித்தது. உடனே கவலையுற்று ப்ருந்தாவனத்திலிருந்த பண்டித ராமக்ருஷ்ணபாபாவிடம் ஸந்தேஹ நிவர்த்திக்குச் சென்றார். அவரது பரம கருணையாலும், உபதேசத்தாலும் கெளர்கோவிந்ததாஸாக்கு ஆன்மீக லித்திகளிலிருந்து விடுதலை கிடைத்து, பஜனைக்கும், ஜபத்துக்கும் நேர்ந்த தடைகள் விலகின.

ராமக்ருஷ்ணபாபா, “ஹரிநாமம் என்பது ஒரு கல்பதரு. ஸாதகன் விரும்பியதெல்லாம் அளிக்கும். நாமஜபத்தின்பொழுது ஸாதகன் க்ருஷ்ணனின் சக்திகளையே ஸ்மரித்தால் தானாகவே அந்த சக்திகள் ஸாதகனிடம் உற்பத்தி ஆகும். ஆனால், க்ருஷ்ணனின் ப்ரேமையையே ஸ்மரித்துக்கொண்டால் ஸாதகன் மனதிலும் க்ருஷ்ண ப்ரேமையே ஈரக்கும். ப்ரேமை என்ற ஊற்றின் மூலம்தான், க்ருஷ்ண வீலைகளின் மாதுர்யத்தை அனுபவிக்கும் ஆனந்தம் ஏற்படும். ப்ரேமையின்றியும், ஒரு ஸாதகன் க்ருஷ்ண தரிசனத்தைப் பெறலாம். ஆனால், மாதுர்யத்தைப் பெறமுடியாது. மாதுர்யமின்றி பெற்ற வெறும் க்ருஷ்ண தரிசனம் இப்படி லித்திகளை அளித்து ஆன்மீகப் பாதையில் முன்னேற்றமில்லாமல் தடைகளை ஏற்படுத்திவிடும்” என்று எச்சரித்தார்.

இதற்குப் பிறகு கெளர்கோவிந்ததாஸர் ஸாதுக்களுடன் இணைந்து ஆன்மீக சொற்பொழிவுகள் நடக்கும் இடத்துக்குச் செல்வார். ஒரு நாள், ந்றுலிமஹர் கோவிலில் நடந்த கூட்டத்திற்குச் சென்றார். ப்ரவசனம் முடிந்ததும் மழை பொழிந்தது. கோவிந்த தாஸர் இன்னும் சிறிது நேரம் கழித்து மழை கொட்டக்கூடாதோ

நாமெல்லோரும் அவரவரது குடிசைக்கு ப்ரமமின்றி சென்றிருக்கலாமே! என்றார். தலைமை தாங்கிய பண்டிதபாபா, “என்ன சுயநலம்! உனது ஸந்தோஷத்திற்கு என்று சிறிதளவு விருப்பம் உனக்கு இருக்கும் வரை க்ருஷ்ணனை உன்னால் எப்படி உனர் முடியும்? உன்னுடைய ஸந்தோஷம், சௌக்கியம் பற்றிய விருப்புகளையும், இஹபர நன்மைகளைப் பற்றிய நினைப்பையும் அறவே ஒழித்தால்தான் க்ருஷ்ணனை உன்னால் தெரிந்துகொள்ள முடியும்” என்றார்.

இந்த அறிவுரைக்குப் பிறகு கெளர்கோவிந்தர் அப்ஸரகுண்டம் என்னும் இடத்துக்கு அருகில் தனிமையில் வசித்து க்ருஷ்ண கீர்த்தனமும், ஜபமும் செய்து வந்தார். அவரையும் ஒரு விளாம்பழ மரத்தின் உருவில் வசித்த ஒரு மஹாத்மாவையும் தவிர அங்கு யாரும் வசிக்கவில்லை. இந்த விளாம்பழ மரம் கெளர்கோவிந்தரிடம் க்ருஷ்ணவீலை ஸம்பந்தமான விஷயங்களைப் பற்றி ஸம்வாதம் செய்யும். இந்த மரத்தில் முதன் முறை விளாம்பழம் பழுத்ததும் அந்த மரம் ஒரு மனித உருவெடுத்து கோவிந்ததாஸ் முன் நின்று, “நீ என்னை இத்தனை நாள் நீரூற்றி எனது குழந்தைப் பருவம் முதல் வளர்த்திருக்கிறாய். உன்னிடம் எனக்கு ஒரு விண்ணப்பம். எனது பழங்கள் பழுத்ததும் அவற்றைப் பறித்து வர்ஜபூமியிலுள்ள கோயில்களுக்கும், மஹாத்மாக்களுக்கும் க்ருஷ்ண சேவையின் பொருட்டு அவற்றை விநியோகம் செய்” என்றது. கெளர்கோவிந்தரும் அங்ஙனமே செய்தார்.

ஒரு நாள் அவ்வழி வந்த வழிப்போக்கன் தனது வஸ்திரங்களை அந்த மரத்தில் தொங்கவிட்டான். உடனே அந்த மரம் கெளர்கோவிந்ததாஸரிடம், “என் மேல் யாரும் வஸ்தரங்களைத் தொங்க விட அனுமதிக்காதே. அது என்னை உன்னுடன் பஜனை செய்யவிடாமல் தொந்தரவு செய்கிறது” என்று கூறியது.

கோவிந்ததாஸ் இப்படி பஜனையிலும், ஜபத்திலும் வெகுவாக முன்னேறினார். ஒரு நாளைக்கு 8 லக்ஷம் ஹரிநாமம் ஜபிப்பார். அவருக்கு இரவு பகல் தெரியாது. தூங்கவும் இல்லை, விழிக்கவும் இல்லை. பாதி மயக்க நினைவுடன் எப்போதும் ஜபித்துக்கொண்டே இருப்பார். ஜபத்தின்போது பாவம் ஏற்பட்டு எழுந்து நின்று ஆனந்தக் கூத்தாடுவார்.

ஒரு நாள் மாதுகாரி பிகைஷக்குப் பிறகு மழையினால், நேரம் கழித்து தனது குடிலுக்கு வந்தார். மிகவும் பசியிலிருந்ததால் தனது பிகைஷயை க்ருஷ்ணனுக்கு அர்ப்பணம் செய்ய மறந்து உண்ண ஆரம்பித்துவிட்டார். முதல் கவளத்தை முழுங்க ஆரம்பித்தவுடனேயே அவருக்கு, கண்ணனுக்கு அர்ப்பணிக்காமல் தான் சாப்பிட ஆரம்பித்த தவறு தெரிந்து, தொண்டையை நெரித்துக்கொண்டு உணவு உள்ளே செல்வதைத் தடுத்துக்கொண்டார். அப்படியும் சிறிது உணவு உள்ளே சென்றுவிடவே தன்னை மிகவும் நொந்துகொண்டு அளவற்ற துக்கத்தை அடைந்தார். அவரது பசி மறந்தது. உணவு தொடுவாரற்றுக் கிடந்தது.

அப்போது உள்ளிருந்து ஒரு இனிமையான குரல் அவரது காதில் விழுந்தது. ‘தினமும் வரஜவாலிகளிடம் பிகைஷயாகப் பெற்ற உணவை எனக்கு நீ அர்ப்பணிக்கிறாய். இன்று ஒரு நாள் நீ உண்ட உணவின் மீதியை எனக்கு அர்ப்பணித்தால் ஸ்வர்க்கம் கீழே விழுந்து விடுமா என்ன? வா! இப்போது தயங்காமல் எனக்கு உணவை அளி! பிறகு சாப்பிடு’ என்றது அந்த குரல்! கெளர்கோவிந்தர் புளகாங்கிதம் அடைந்தார். உடல் நடுங்கியது ஆனந்தத்தால். கண்களில் நீர் ஆறாகப் பெருகியது. தயங்கிக்கொண்டே உணவை க்ருஷ்ணனுக்கு அர்ப்பணித்துவிட்டு மீதியை உண்டார். அன்று அவர் உண்ட பிகைஷ வழக்கத்துக்கு மாறாக ரூசிகரமாக இருந்ததை உணர்ந்தார். ஏனென்றால் க்ருஷ்ணன் தானே கேட்டு உண்ட உணவின் மீதமல்லவா அது! வரஜபூமியின் கண்ணனைப் போன்று அன்பு செலுத்தும், அன்பு செலுத்தப்படும் ஒரு தெய்வத்தை யாராவது கண்டதுண்டோ, கேட்டதுண்டோ?!

இப்படி கண்ணனின் நாமத்தை ஜபித்துக்கொண்டும் பஜனை செய்துகொண்டும் ஆனந்தமாக வரஜபூமியில் வாழ்ந்து 1959-ஆம் ஆண்டு கெளர்கோவிந்ததாஸர் தனது ஸ்தால சர்ரத்தை உகுத்துவிட்டு ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனின் திவ்ய லீலையில் கலந்தார். அவரது ஸமாதி அப்ஸர குண்டத்துக்கு அருகில் இன்றும் உள்ளது.

(தொடரும்)

- ஜயந்தி ஜானகிராமன்

தாறவு

(சென்ற இதழ் தொடர்ச்சி)

யானைனது என்னுஞ் செறுக்கறுப்பான் வானோர்க்கு
உயர்ந்த உலகம் புகும். 6

ஓருவனுக்கு, இன்பத்தை நுகர்வதற்கு, உடம்பும், நுகரக்கூடிய பொருட்களும் அவசியமாகும். உடம்பையே தான் என்று நினைத்திருப்பதால் உடம்பை அகம் என்றும், வெளிப்பொருட்களை புறம் என்றும் கூறுகின்றனர். தம் உடம்பையே தான் என்று மயக்கமுற்று இருப்பதால் அதன் மீது வைக்கும் பற்றிற்கு அகப்பற்று என்றும் வெளிப்பொருள் மீது வைக்கும் பற்றிற்கு புறப்பற்று என்றும் கூறப்படும்.

புறப்பற்றிலும் ஓருவனுக்கு அகப்பற்றே விஞ்சியிருக்கும். தானெல்லாத உடம்பை தான் என்றும் தனக்கு புறத்தான பொருட்களை தனது என்றும் கருதி அவற்றின் மீது பற்று வைத்ததற்கு ஹேதுவான மயக்கத்தை விடுபவன் தேவர்களுக்கும் கிட்டாத வீட்டுலகத்தை அடைவான்.

பற்றி விடா இடும்பைகள் பற்றினைப்
பற்றி விடா தவர்க்கு. 7

யான் எனது என்னும் இரண்டு வகை பற்றினையும் இறுக
பற்றிவிடாதவர்களை பிறவித் துன்பங்களும் அவர்களை இறுகப் பற்றி விடுவதில்லை.

தலைப்பட்டார் தீர்த் துறந்தார் மயங்கி
வளைப்பட்டார் மற்றையவர். 8

ஓரு சிறிது பற்றும் இல்லாமல், உலகத்தில் தான், தனது என்ற இருவகை பற்றினையும், தீர் புருஷனாயிருந்து யார், யார் துறந்தார்களோ அவர்கள் வீடு பேற்றினை அடைந்து உயர்ந்த நிலையை அடைந்து விடுகிறார்கள்.

ஏதாவதொரு பொருளிலாவது சிறிது பற்று வைத்தாலும் அது நம்மை பிறவி வளைக்குள் தள்ளிவிடும்.

பற்றாற்ற கண்ணே சிறப்பறுக்கும் மற்று
நிலையாகமை கண்ப்படும்.

9

ஓருவரை பார்த்தவுடனேயே இவர் வீடு பேற்றை அடைந்தவரா அல்லது பிறவி வளையில் சுழலக்கூடியவரா என்ற சுலபத்தில் சொல்லிவிடலாம்.

ஓருவனுக்கு எப்பொழுது இருவகை பற்றும் நீங்கிவிட்டதோ அப்பொழுதே அவர் வீடு பேற்றை அடைந்தவராவார். ஓருவருக்கு அத்தகைய பற்று நீங்காதபொழுது அவர் மீண்டும் மீண்டும் பிறவி வளையில் சூழலுவார் என்பது தின்னனம்.

பற்றுக பற்றாற்றன் பற்றினை அப்பற்றைப்
பற்றுக பற்று விடற்கு.

10

ஏதாவதொரு பொருளை பற்றிருக்கும் இயல்பை உடைய நாம், பற்றே இல்லாத இறைவனை பற்றிக் கொண்டோமானால் விடாது தொடர்ந்து வரும் பிறவிப்பினியானது நீங்குவதற்கு அப்பற்றே அரிய மருந்தாகிவிடும்.

பற்றற்ற இறைவனை நாம் பற்றிக்கொண்டால் நாமும் பற்றற்றவராகிவிடுவோம். பற்றற்ற மனிதனுக்கு வீடுபேறு சுலபத்தில் சித்திக்கும்.

மேற்கண்ட பத்து குறளில் தெய்வப்புலவராம் வள்ளுவர் துறவு என்பதைப் பற்றி மிக அழகாக கூறுகின்றார்.

தசாவதாரரங்களில், ராமாவதாரமும், பரசுராமாவதாரமும் சமகாலக்கில் நிகழ்ந்தது.

ஸ்ரீராமரும் பரசுராமரும் ஒருவரை ஒருவர் சந்தித்து உள்ளனர். அத்வைத் ஸித்தாந்தத்தை ஏற்றுக் கொண்டால் ஒழிய இகு ஸாக்தியம் இல்லை.

- ஸ்ரீ மஹாபேரியவாள் சொன்னதைக் கேட்டு
ஸ்ரீ ஏகாம்பர ஸஸ்திரிகள் கூறியது.

ஸ்ரீஸ்வாமிகளின் ஸம்பாஷ்ணைகளிலிருந்து - 72

ஞானமிக்க நாளெண்ணுறுதியாய்
நாடி நின்னுருவேன் அருணாசலா - தொடர்ச்சி

பரமேஸ்வரன் எப்படி ஒரு அவதாரம் எடுத்தாலும் அநேகமாக ஒரு நாயை ஸம்பந்தப்படுத்தி அழைத்துக்கொண்டு வருவதுண்டு. ஜகத்குரு ஆதிசங்கர பகவத்பாதாளை பரமேஸ்வரன் சண்டாள ரூபத்தில் வந்து சோதித்த கதை அனைவருக்கும் தெரியும். அவன் அப்பொழுது நான்கு வேதங்களையும், நான்கு நாய்களாக அழைத்து வந்தான்.

63 நாயன்மார்களில் முக்கியமானவர் சுந்தரமூர்த்தி நாயனார். இவரிடம் பக்தியாக இருந்தவர் ஸோமாலி நாயனார். இவர் ஒரு முறை ஸோமயாகம் செய்தபொழுது, சுந்தரமூர்த்தி நாயனாரின் வேண்டுகோளுக்கு இணங்கி பரமேஸ்வரன், மீண்டும் ஒரு முறை நான்கு வேதங்களை நான்கு நாய்களாக தன்னுடன் அழைத்து வந்தான். பரமேஸ்வரனுக்கு மற்ற மிருகங்களை விட நாயிடம் அதிக ப்ரீதி போலுள்ளது போலும். பரமேஸ்வரனுக்கு மனிதர்களிடம் கூட அந்த பிரியமில்லை என்று இதிலிருந்து தெரிகிறது.

பரமேஸ்வரனுக்கு எது மிகவும் ப்ரீதியான இடம் என்றால் மஸானம்தான். அந்த சுடுகாட்டில்தான் நாய் எப்பொழுதும் அலைந்து கொண்டிருக்கும். அங்கேயே உட்கார்ந்தும் இருக்கும். நாய் தனது உண்மையான எஜமானனின் இடத்தில்தான் இருக்கிறது. நமது ரமண மஹரிஷிகளின் சரித்திரத்தைப் புரட்டிப் பார்த்தால் கூட தெரிகிறது நாய் ஜன்மா எவ்வளவு உயர்ந்தது என்று. ரமண மஹரிஷிகளிடம் தஞ்சமடைந்த ஜாக்கி என்ற நாய் எவ்வளவு புண்ணியம் பண்ணியதோ என்னவோ? அதுவும் அவரின் கடாக்ஷத்திற்கு பாத்திரமாகி, மோக்ஷத்திற்கு சென்றுவிட்டது. அதற்கும் ஸமாதி உண்டு. அதற்குக் கிடைத்த பாக்யம் கூட மனிதர்களுக்கு கிடைக்கவில்லை. மனிதனாக பிறந்து குடித்தனத்துடன் வாழ்ந்து, ஆத்மஞானமில்லாமல் இருப்பதை விட பகவானுடைய க்ருபையுடன் உள்ள அத்தகைய நாய் ஜன்மா எவ்வளவோ மேல்லவா!

ஆக, எஜமானனை நாய் நன்கு புரிந்துகொள்கிறது. அதற்கு நன்றியும், விஶ்வாஸமும், அன்பும் வைக்கத் தெரிகிறது. அதற்கு ஸுக்ஷம புத்தியும், மோப்ப சக்தியும் அதிகம். பரமேச்வரனுக்கும் நாய்க்கும் பலவிதத்தில் ஸம்பந்தம் நன்றாக உள்ளது. நமது பகவான் ரமண மஹரிஷிகளிடம் இருந்த நாயும் ஒரு ஸத்கதியை அடைந்துவிட்டது. மேற்கண்டவற்றில் ஏதாவது ஒன்றிலாவது மனிதர்கள் மேம்பட்டவர்கள் என்று சொல்ல முடியாது. ஆக, நாய் ஜன்மம் மனித ஜன்மாவை விட கேவலம் என்று எண்ணவே முடியாது. அதனால் ‘ஞமலியிற் கேடாய்’ - நாயை விட கேவலம் மனித ஜன்மா.

ஒரு பெரிய குளமிருக்கிறது. சலனமில்லாமலிருக்கிறது. ஒரு கல்லை தூக்கி அந்த குளத்தில் போட்டால், அந்தக் குளம் சலனப்படுகிறது. அதுமட்டுமில்லை, அது தொடர்ச்சியாய் சலனப்பட்ட வண்ணமாகவே இருக்கிறது. அதுபோல், எண்ணங்களில்லாத மனம் சலனமில்லாமலிருக்கிறது. ஒரு எண்ணம் வந்தால் கூட, அதைப் பற்றிக்கொண்டு மேன்மேலும் எண்ண அலைகள் வந்தவாறே இருக்கும். அப்படி எண்ணங்கள் உதிக்கும் பொழுது, இந்த எண்ணங்கள் யாருக்கு உதிக்கின்றது என்று பார்வையை உட்புறமாகத் திருப்பி மனதின் உற்பத்தி ஸ்தானத்தை அறியாமல் உள்ளோம்.

‘நானென்னுறுதியாய்’ நாய் ஒரு வஸ்துவை (எலும்பு துண்டை) மோப்பம் பிடித்து, அதன் யதாஸ்தானத்திற்கு செல்வது போல், இந்த மனிதன் உற்பத்தி ஸ்தானத்தை கண்டுபிடிக்க வேண்டும். வஸ்துவின் யதாஸ்தானத்தை அடையும்வரை, நாய் ஓய்வதில்லை. அதுபோல், நாமும் ஆத்மஸ்தானத்தை அறியும் வரை ஓயலாகாது. சிறிது நேரம் தியானம் செய்து அது முடியவில்லை என்று நாம் விட்டுவிடுகிறோம். அப்படி இருக்கக்கூடாது, நாய் மோப்பம் பிடிப்பதில், அப்படி சலிப்பதில்லையே; ஆக, எப்பொழுதும், உறுதியாக, விடாழுயற்சியுடன், ஆத்மஸ்வருபத்தை அடைய பாடுபடுவதே ஸ்தாபியமாக இருக்கவேண்டும் என்கிறார் பகவான் ரமணர்.

(தொடரும்)

ஸஹபாரத கதைகள்

— நோபாக்யானம் (தொடர்ச்சி)

தமயந்தி மறுபடியும் தன் பணிப்பெண்ணை அழைத்து நளன் என்ன செய்கிறான் என்று பார்த்து வரச் சொன்னாள். நளனை மறைவாக கவனித்து வந்த பணிப்பெண் ஆச்சியமடைந்தாள். ஏனெனில், நளன், தன்னீர் நிரம்ப வேண்டும் என்று நினைத்தால் குடங்கள் நிரம்பின. அவன் எங்காவது நுழைந்தால், குறுகிய வாயில் அகலமாகவும், குட்டையான வாயில் உயரமாகவும் அவனுக்காக மட்டும் மாறியது. சமைப்பதற்குக் கிடைத்த மாமிசங்களை அடுப்பில் காட்டி, ஒரு துரும்பை எடுத்து குரியனுக்கெதிராக காட்டினான். துரும்பு உடன் பற்றியது. அவன் ஜலத்தை சாய்த்தால், எத்தனை ஜலம் வெளியே சென்றாலும் அவன் இஷ்டம் போல் குடம் நிரம்பியே இருந்தது. சாய்ந்த ஜலமும் அவன் நினைத்த இடத்தில்தான் சென்றது. அவன் மலர்களை கச்கினால், மலர்கள் கசங்காமல் மேலும் மலர்ந்தன. இவை எல்லாம் ஓன்றுவிடாமல் தமயந்தியிடம் பணிப்பெண் சொன்னாள்.

தன் குழந்தைகளை பாகுகனுக்கருகில் (நளன்) அவனறியாமல் விட்டு வருமாறு தமயந்தி மறுபடி பணிப்பெண்ணை அனுப்பினாள். பணிப்பெண் அவ்வாறே செய்தாள். குழந்தைகளைக் கண்ட பாகுகள், பாச்த்துடன் வாரி கட்டியணைத்து, கண்ணீர் பெருக்கினான். இவற்றை அறிந்த தமயந்தி ஒரு முடிவுடன் இறுதியாக பாகுகளை முழுவதும் அறிய எண்ணினாள். அதன்படி, தன் பெற்றோரின் அனுமதி பெற்று, அவனை நேருக்கு நேராக சந்திக்க விரும்புவதாக தன் பணிப்பெண்ணிடம் சொல்லி அனுப்பினாள்.

பாகுகளை நேரில் சந்தித்து, தமயந்தி பலவாறு புலம்பினாள். தன்னை காட்டில் தனியாக விட்டுச் சென்ற நளனை பாகுகள் பார்த்திருக்க வேண்டுமென்றும், நளன் செய்தது சரியா என்றும் பாகுகளிடம் கேட்டாள். ஏற்கனவே தமயந்திக்கு மறுமணம் என்று கேட்டவுடன், மனது நொந்திருந்த நளன், கலி புருஷன் தன்னை விட்டுப் பிரிந்திலிருந்து தன் காரியங்களைத் தூண்டியது கலியே

என்று அறிந்திருந்தான். ஆதலால், தான் குற்றமற்றவன் என்ற தெளிவுடன், தமயந்தியைப் பார்த்து ஆதரவுடன் பேசினான். “தமயந்தி! நானே நளன். நான் நாட்டை இழந்ததற்கும், உன்னைக் காட்டில் தனியே விட்டு சென்றதற்கும், காரணமானவன் கலியே” என்று ஆரம்பித்து தான் காட்டில் அவளைப் பிரிந்ததிலிருந்து அப்பொழுது அவள் முன் நிற்கும் வரை விரிவாகச் சொல்லி, கார்க்கோடகன் கொடுத்த ஆடையை அணிந்து தனது நிஜ ஸ்வரூபத்தைக் காட்டினான். தமயந்தியை வியப்பும், சந்தோஷமும் ஒருங்கே தாக்கின. என்றோ தொலைந்து போன பொக்கிஷம், சற்றும் குறையாமல் மறுபடியும் பலகாலம் கழித்து கிட்டியது போலானாள்.

நளன் தமயந்தியைப் பார்த்து மறுபடி, “நானோ உன்னைத் தவிர வேறு ஒருவரை நினைத்தும் பார்த்ததில்லை. அப்படி இருக்க, நீ மறுமணம் செய்ய முயற்சிப்பது சரியா?” என்று கேட்டான். தமயந்தி அதைக்கேட்டு பயந்தவளாகி, “நளராஜே! உம்மைக் கண்டுபிடிப்பதற்காகவே இப்படி ஒரு நாடகமாடினேன். இது சுத்தியம். நான் பொய்யிரைத்தால் என் ப்ராணன் இப்பொழுதே விலகட்டும். நான் பதிவரதை என்பதை தேவர்கள் நிருபிப்பார்” என்று சொன்னாள். அப்பொழுது தேவர்கள் நளன் முன் தோன்றி, “இவள் சொல்வது முற்றிலும் உண்மை. இவ்வளவு காலம் இவளை நாங்கள் ஸாக்ஷியாகவும், இவளுக்கு காவலாகவும் இருந்தோம். நீ அவளுடன் மறுபடி சேர்வதே எங்களுக்கு பிரியம்” என்று சொல்லி மறைந்தனர்.

நளன் அதைக் கேட்டு ஸந்தோஷமுற்றான். தமயந்தியின் தாய், அதைக் கேட்டு ஆனந்தக் கண்ணீர் வடித்தாள். பீமராஜன் நளனை ஆசையுடன் தழுவிக்கொண்டான். ருதுபர்ணன் இதை அறிந்து, நளனிடம் மிகுந்த மரியாதை கொண்டு, அவனிடம் இருந்து அஸ்வ ஹ்ருதயத்தைப் பெற்றுச் சென்றான்.

நளன் சிறிது காலம் கழித்து, தனது நாடு சென்று, புஷ்கரனை சூதில் வென்று, தனக்கு குற்றம் விளைவித்திருந்தாலும், அவனை மன்னித்து, அவனுடைய ஊருக்கு அனுப்பினான். நிஷத் தேசத்து ஜனங்கள் அனைவரும் தங்களது ராஜா திரும்பி வந்தது அறிந்து பெருமகிழ்ச்சியுற்றனர். அதன்பின் நளன், தமயந்தியுடன் சேர்ந்து

பலகாலம் சிறப்பாக ராஜ்யத்தை சுகமுடன், பகைவர்களின்றி ஆண்டான்.

இப்படி வனவாஸத்திலிருந்த பாண்டவருக்கு, ப்ருஹதச்வர் இக்கதையைச் சொல்லி, யுதிஷ்டிரரிடம், “அரசருக்கு அரசனே! நீயும் விரைவில் உன் ராஜ்யத்தை அடைந்து சுகமடையப் போகிறாய். நளன், கார்க்கோடக நாகன், தமயந்தி ஆகியோரின் கீர்த்தியை சொல்லும் இக்கதை கலியை விலக்கும். உனக்கு ஸர்வமங்களாங்களும் உண்டாகும். நீ மறுபடி துரியோதனன் சூதாட அழைப்பானோ, என்று பயப்படாதே. உனக்கு அகஷம்ருதயத்தை (சூதாடும் கலை) முழுவதுமாக உபதேசிக்கிறேன்” என்று சொல்லி, யுதிஷ்டிரரின் சோகத்தைப் போக்கினார்.

செய்திகள்

ஆகஸ்ட் - 24-ந் தேதி

திருநாங்கூர், திருமணிக்கூடம் ஸ்ரீ வரதராஜப் பெருமாள் திருக்கோயில் மஹாலஸ்ப்ரோகாஷனம் ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் முன்னிலையில் மிகவும் சிறப்பான முறையில் நடைபெற்றது.

ஆகஸ்ட் - 26ந் தேதி

மதுரபுரி ஆஸ்ரமத்தில் பாகவதபவனத்தில் ராதாஷ்டமி கொண்டாடப்பட்டது. இரவில், மாதுரிலை ஸமேத ஸ்ரீ ப்ரேமிகவரதன் மலர்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட ஊஞ்சலில் ஏழப்பண்ணப்பட்டு ஸ்ரீ ராதிகா ஸதகம் கீர்த்தனைகள் பாடப்பட்டன.

மங்களானி பவந்து

ஸனாதன புதிர்-4க்கான விடைகள்

1. தவாபரயுகம், வாசவி, பராசரர்	8. மைத்ரேயர், விதுரருக்கு
2. ஸ்கந்தம்-1, அத்யாயம் 8
முதல் 15 வரை	ஞானோபதேசம்
செய்யுமாறு க்ருஷ்ணர்
கூறினார்.
3. இரண்டு மணிநேரம்	9. மரீசி, அத்ரி, அங்கிரஸ்,
4. துரியோதனன்	புலஸ்தயர் புலஹர், க்ருது,
ப்ரகு, வசிஷ்டர், தசான்,
நாரதர்.
5. ப்ரபாலா என்ற இடத்தில் சந்தித்தார்,
யாதவர்களின் அழிவு, பூஞ் கிருஷ்ணர்
மனித உடலை விட்டு வைகுண்டம்
சென்றது. விதுரரை பத்ரிநாத்
சென்று தபஸ் செய்யும்படி கூறினது.	10. ப்ரியவரதன், உத்தான
பாதன் ஆஹதி,
தேவஹதி, ப்ரலதி
6. ஹிரண்யாகஷமன், ஹிரண்ய கசிபு	11. ஸ்கந்தம்-2, அத்யாயம் - 9.
7. ஸாநீதி, ஸாருசி, த்ருவன், உத்தமன்	

ஸனாதன புதிர் - பகுதி - 4க்கான வினாக்களுக்கு
சரியான பதில்களை அனுப்பி பரிசு பெற்றவர்கள் விவரம்.

முதல் பரிசு ரூ. 250/-

(இருவருக்கு தலா ரூ. 125/-)

1. G.S. Narayanan
No.1, Eighth Main Road,
Vyalikaval Extension
Bangalore - 3, Karnataka. | 2. S. Bala
99, III Cross Street,
Ramalinga Nagar South Extn.
Trichy - 620 017. |
|---|---|

இரண்டாம் பரிசு ரூ. 150/-

(இருவருக்கு தலா ரூ. 75/-)

1. Andal Srinivasan
4/65D, Sannadhi Street,
Paranur Village, Mugaiyur Post.
Pin - 605 755, Villupuram. R.M.S. | 2. S. Saranathan
10/21, Renganathan Street,
Nehru Nagar,
Chrompet, Chennai - 44. |
|--|---|

மூன்றாம் பரிசு ரூ. 100/-

(இருவருக்கு தலா ரூ. 50/-)

1. N. Sivasubramanian
S/O. Sri. V. Narasimhan
20/3, Poochankottai Street,
Salem - 636 001 | 2. K. S. Subramanian
16/4, Dr. Ranga Road,
Mylapore,
Chennai - 600 004. |
|--|--|